

паньство обідати, ну, тай й мені випало своє місце. Подали на стіл зупу, чи яку там мару, я нікого не обмавляю, але не була солоня! Велика річ, як я взяв пальцями солоню та посправ на таріль. І чогож тут сміятися? Які вони дивакі ті пані. Сейчас один каже мені на ухо:

— У нас, каже, береся сіль на кінець ножа і тоді посипуєсь. Най тобі буде й так, — думаю. Не велика штука, взяв я знова в пальці соли, гей тої табаки, насправ на кінець ножа й посолив. Знова сміху не мало. Всі кончали: браво, пан староста з радості аж поклепали мене по раменні й мало не звалилися зі сміху. І так подавали одно по другим, друге за третим. Всілякі напитки, всіляку закуску й перекуску, аж на кінці поставили цілу вязанку якогось коріння з очерету, якісь шпаргали, шараги, чи там як вони звуть шпараги, чи що. Гризу я того гризу, аж зуби тріщать, таке вбачте тверде, а в них, ні смаку, ні їдн!... А ти всі в сміх на цілий голос. Мене то вже розлютило, таки до живого. Чи тебе ти мара не може взяти з твоїми шпаргалами! Кажуть, то ви начальнику не з того боку їсте. Мені вже було за багато тих шпаргалів проклятих. Як не шпурну під стіл, то аж підлога забреніла, такі тверді були. Троха на мене пані старостина криво подивилась, бо її забризгало сукню, тай таки всі покрутили носом, але якось то прийняли за жарт, й незадовго скінчився обід, тай я попрощався з паньством й вертаю до дому тепер, як бачите просто з балю!

Нема то, як моя стара зварить борщу чи капусти, та все солоне й без яких там шпаргалів, котрих й собака панська не хотіла їсти.

Га, що кажете?... Паньство мали до мене яку справу? Воно теє... як би теє... бо то бачите, так за бездурно таки здавна ніколи не роблю нікому... Що, жадної справи не